

Dr. Kolláth György

Kaiserslauternben tényleg csodát tett a magyar csapat. Vagány módon 19-re lapot kért, alsót húzott és nyert. A 21 nyerőszám lett, nem pedig a maródi focisták létszáma. Elragadtatott sportvezetők rögtön feltámadásról, megújulásról értekeztek. Beleszerelmesedtek a saját szerencséjükbe, mentségükbe, demagógiájukba. Feledvén pl., hogy Németországban tízezerrel több futballbíró van, mint

ittthon – a nőket is számba véve – igazolt játékos. Európa egyik legszervezettebb bajnoksága Németországban zajlik, még ha annak színvonala nincs is a legjobb háromban. Hát a miénk? Jegyzik egyáltalán?! Mi változott meg?

A honi futball közállapotaiból a fényes győzelem nem következett. Itthon a foci döntő eseményei gyakran nem a zöld gyepen, hanem a zöld asztalon, sőt néha az alatt (a fű alatt?) képződnek. Nem a labda, hanem a pénz az úr. Ízig-vérig magyar(os) történet szemlélteti, hogy az első osztályú magyar bajnokság végjátéka megint nem Európát, hanem – mondjuk – Belső-Ázsiát idézi. Erővel, mutyival és pénzzel, korrekt, nyilvános számadás nélkül minden elsikálható. Elég a végén - bocsánatkérés és távozás helyett – egy semmitmondást elrebegni.

A DVSC-MegaForce csapata megóvta a május 27-én a Ferencváros ellen 3:1 arányban elveszített mérkőzést, mert megítélése szerint a Fradi egy játékosa jogosulatlanul szerepelt. A jogosulatlan szereplés úgy jött össze, hogy a focistát a fegyelmi bizottság a sokadik sárga lap és a kiállítás ellenére átmenetileg „futni hagyta”, jóllehet ezt sem ténybeli, sem jogi tekintetben nem tehette volna meg. Axióma-értékű érv volt, hogy – úgymond – mindebben a Fradi jóhiszemű, és vértlen volt, a pesti klubot tehát egy későbbi döntés semmiképpen sem sújthatja. Azt, hogy milyen tényekből olvasták ki ezt, senki sem firtatta. Szó volt arról, hogy rendkívüli tekintélyű, független férfiak fogják az esetet minősíteni, annak alapján születik majd döntés. Ehelyett a Debrecen majdnem két héttel az óvása után a kérelmét – a színpalak mögötti megegyezést választva – visszavonta. Csiribí-csiribá: volt ügy, nincs ügy.

Mindenki a magyar futball érdekeire, és az elkerült (!?) botrányra hivatkozik. Az összes bennfentes tartózkodnék attól, hogy kupacsapatunk pórul járjanak. Irtóznak még a gondolattól is, hogy esetleg decemberig (nem Debrecenig!?) kísért a jogi procedúra, inkább homályos eredetű forrásból előteremtett kárpótlással rendezik az ügyet. A titkos információk a jóvátétel összegét 75 és 300 millió forint közé lövik be, de a jólétesültek a klublicensszel kapcsolatos nehézségeket, netán a bíróküldéssel kapcsolatos, várható anomáliákat is sejteni engedték – ha a szép szó nem használ. E pillanatban az internetes hozzászólások száma 55, az emberek – zömmel anonim – kommentárja mindennél rémesebb háttér-információkat is tud.

A sportnapilapban a debreceniek elnök-tulajdonosa – a meghátrálásukról – alacsony színvonalú szerezsen-mosdatást folytat, mert jobban aggódik a foci egészségéért, mint a saját csapatáért. A korábbi liga-vezető, Muszbek Mihály nyilatkozatában tanmesét nyújt át a pénz szerepéről, érzelmi-pszichikai momentumokat talál a Loki védelmében, leamatőrözi a fegyelmi bizottság tagjait, sejtetvén, hogy ha igazi profik volnának, akkor ilyen barba-trükk meg nem történhetnék, és Szűz Máriát is képbe hozza, hogy a potom 300 millióra jogcímet találjon. Az ügyben – a kupaszereplés révén - közvetve érintett két másik klub képviselője mindössze „örül”. A magyar fociban már régóta mindenki happy, ha valamit mondani kéne.

Megszólint a futball talán legmagasabb, két, jogviselt vezetője is. Nálam az ő opuszuk csapta ki a biztosítékot. A liga-vezető este még a televízióban önelégült csibészességgel mosolygott, majd másnap három nonszensz jogi megállapításra ragadtatta magát. Egyrészt: „a bajnokság végeredményét jogerősen kihirdethettük”. Sok minden –

Dr. Kolláth György

például jegyzői, bírósági határozat - lehet jogerős, de egy bajnokság eredménye legfeljebb végleges lehet. Esetünk még ennél is kevesebb: megpiszkálták, majd úgy hagyták. Jogot emlegetni itthon a foci kapcsán legalább is bizarr. Másrészt: a debreceni gazda a buliból kifarolt, de valamelyest ki is pakolt, amit a liga-főnök a klasszikus „Kár” kitételrel intézett el. Kár az volt, hogy az országban a vihar tönkre tett házakat, autókat, kerteket. Az egybecsengő football-guru nyilatkozatok inkább a szégyen, a publikum lenézése címszó alá sorolhatók be. Harmadsorban: azt olvashattuk, hogy sem a ligát, sem a csapatokat nem érte gazdasági kár”. Már megint kár-ogunk? Olyan fogalom nincsen, hogy gazdasági kár (vagyon és nem vagyon léteznék). Az állításban ott lappang, hogy erkölcsi kár, presztízvesztés azért most is megesett!? Az semmi?

Nagyot szólt az MLSZ elnöke is. Ekként: „Ügyvédként tudom, hogy a pereskedésnél jobb az egyezség. Ha nem ez a döntés (sic!) születik, még karácsonykor is azon vitázunk, ki a bajnok. A magyar futballnak nem hiányzott egy újabb botrány”. „Az” ügyvéd nem csak azt tudja, mikor, mire jó egy egyezség, hanem azt is tisztán látja: ki a hunyó. Az MLSZ elnök dolga és felelőssége pedig szavatolni, hogy a törvényesség helyreálljon, a felelősséget állapítsák meg, és intézkedése biztosítsa, hogy ilyen hiba még egyszer ne történhessék meg náluk. Ezek helyett a talár mögé bújni gyerekes dolog. „Döntés” nem született, hanem - a jelekből ítélve - megvásárolták, kifizették a szalonrémit. J. Grisham-nél egy izgalmas jogi lektúrból központi elem: az igazság eladó. Nálunk ez nem fantázia-szülte story, hanem foci-valóság-só? Az elnöki gondolkodásmód súlyos ficama: a magyar labdarúgásban nem az a botrány, hogy ilyen baj és mutyi egyáltalán megeshet, hanem az, hogy/ha az emberek beszélnek róla, s ha jogvédő szervezeteknek állást kell foglalniuk, ha fehéren-feketén bebizonyosodik: ki és miért szegte meg a jogi és a sportbeli szabályokat.

Az ügyben nem a kompromisszumot kifogásolom. Két dolog nem hagy nyugodni. 1.) Vajon miből van, honnan-hová áramlik a titkos, jogsértést elfedő kárpótlás? Elég hozzá csak egy kis sérelem, és szépen kell kérni: máris folyósítják? Semmi gond vele, ha ez magán-mecénás jótéteményéből ered. Ilyen esetben mindössze az adójogszabályok betartására kell ügyelni, nehogy az egyezség ezek megkerülését is magában foglalja? A liga mégsem egyszemélyes vállalkozás (megérne egy misét, mi is valójában?!), tehát a liga tagjai úgy is megtudják: mennyi mani megy Debrecenbe, milyen címen, miféle feltételek mellett, és hol landol az valójában. Három héten belül az is tudni fogja, akit nem érdekel. Más a helyzet, ha adófizetői pénzből hasítják ki a fájdalomdíjat, netán más célt szolgáló keretből, pántlikás pénzből csorgatnak át egy kicsit. A közpénz-költéshez a köz-nek köze van, azzal el kell számolni, a nyilvános kontroll firtathatja: jogszerű volt-e a juttatás, továbbá célszerű, takarékos, átlátható, hatékony, eredményes is egyszersmind? Érdemtelen volna a válasz?

2.)Árthat a precedens-jelleg is: ezen túl minden jogi botlás pénzzel megváltható? Nem látnék problémát, ha valaki a szervezeten belül sikertelen üzleti lépést tesz, nem jön be a dolog, ráfizetnek, pedig az elgondolás jó volt. Ilyen az üzleti világ. De a fegyelmi bizottság a sportban csaknem élet-halál ura, hatóság, mely ember, sőt szervezet sorsáról dönt, hibája hatósági típusú jogsértés, még akkor is, ha a háttérben nem volt suskus. Másutt akár nyomozás is indulhat: mi állhat a nyilvánvaló, könnyű elnézésnek nem minősíthető akció mögött. Itthon: a haja szála sem fog görbülni senkinek. A jogállam normáit sosem lehetett a magyar focin számon kérni, mégsem mindegy: a mostani elintézés válik-e a fogyatékoságok, törvénysértések rendezésének szokásos módjává, avagy lesz vétkese, felelőse és konzekvenciája a hibáknak, bűnöknek. Ma az előbbi (t)rend erősödik, tehát borítékolható: a kockázat-mentes buktát kézen-közön történő elsikálás követi. Így is jó? De jobb nem is jár, ha nekünk így is jó.

Most már talán sose tudjuk meg, a látszat mégis az, hogy balkézről bajnokot csináltak a Fradiból. Képzeljük el ugyanezt a kajak-kenu, az öttusa, az úszás, a póló, vagy a kézilabda sportban. Nem megy? Lám, a döntő különbség nem

Dr. Kolláth György

elsősorban az eredményekben, hanem a tiszta vagy zűrzavaros erkölcsi, jogi, szakmai és közgazdasági és vezetési viszonyokban van.